

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Hvorledes gaaer det med Saxo og Snorro?

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hvorledes gaaer det med Saxo og Snorro?", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_313-txt-shoot-idm106/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

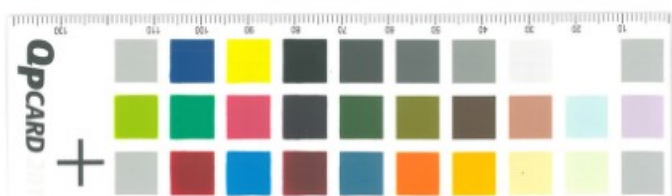
Nytryk.

Grundtvig Herlédís gæver dik med Saxo og Snorra

f. 1872-6.

Ajete Sideric af Hl. 14. Aug. 1879.

13/10 1879.

Jeg bliver til et Dyr, at sige ei paa Dansk,
Som snart med sine Been i Elvet Dig nedtrykker,
Endstent Du navner det, som Cavalier paa Fransk,
Vel kan det ei, som jeg, saa mange Krumpung
sige.

Men det dog mærer godt, naar Nogen det vil føre;
Vel er det kun et Dyr, der gaar som andet Dyr,
Men dog skal af Herkand det ene meer end jeg;
Om Natten seer Du det paa Himlens mørke Bue
I evig Etmaalglæde, som en Carfantel-lue.
Du mener Du maaskee at kunne snart opdage
Min indre Helligdom, min fulte Hæls-
Men, hvis Du dette troer, jeg maa Dig halv
beslage.

Og da mit hele Svar er høist et lidet Smil;
Jeg intet er af Alt hvad jeg Dig har beskrevet,
Ei Dyr, ei Steen, ei Fugl, ei Luft, ei Vand;
ei Vand;

Men dog jeg mangen Gang den Jord har konstigt
drevet

Hvortil de navnte Ser sig alle see istand.

Er end jeg intet Dyr, jeg dog har hoiste Lænder,
Er end jeg ingen Steen, jeg dog Dig presse kan,
Er end jeg ingen Fugl, det meger tidt dog hender
At uden Vinger jeg herkøber med mit Kam;
Jeg storer som en Gud fast hele Seters Vasen,
Fra Kongens Cabinet til mindste Strækerbord;

Min Cenevalde mig man tafter tidt i Næsen,
Stjont jeg ukjeldig er, som det upløde Mor.

Min Jænder hver en Nø, med savre Reserikinder,

Hvor Sufselssing og hver halv besket Maras;

Hver Deland i mig et magtigt Anskod finder,

Og gjerne gad mig dømt fra Her, Liv og Døds;

Du har jeg alt Dig vist, idt mere end jeg kunde,

Den skæbnelige Form, hvort jeg end er til;

Men ingen Qvindsfødt dog neppe endnu turde
Forvovent lese op mit mærte Gaadeføl;

Ei sikert var hans Led, som Adams i hiint Eden,

Hvor Kundskabstræet stod paa et ubegnet Kam,

Og Evans søde Snaar, og Slangeris trække Væden,

Ei blev ham gjorde blind, men at, desværre dum!

Ei Dumbhed var det dog at ofte evigt Liv

Mot for at være fri for daglig Skjand og Rio.

Men for at vise Dig, jeg er ei af de Plump,

Ei heller frogter for, at Du saa ligesom

Svar ned til min Planet, som en Niels Klum

skal damps,

Jeg her Dig sige vil hvad end har større Klem:
Den Tid et Chaos var den store Verdenfulde
Jeg i min første Form, før Jorden selv var skabt,
Var Guadbarsag til Alt, det veed Winteroas
Ugle.

Et Nu foruden mig — det skæde Alt er tabt!

Hvortledes gaar det med Sapo og Suorro?

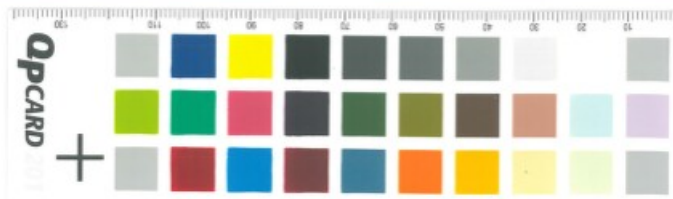
Dette Spørgsmaal, som jeg i de to sidste Aar
saa tit har hørt, og end titre gjort mig selv,
uden at kunne svare hørt Andet, end: det ligger
i Grundten; dette Spørgsmaal vil jeg nu offentlig
besvare saa gode, som Omstændighederne tillade, og
derimod forelægge mine Landsmænd, altsaa foren-
melig Sallandsfærene, det nærbeslagrede Spørgs-
maal: hvordan skal det gaa med de gamle Drengs,
der, som Jær Deenios, maa bæres til Høvn for
hvad der opaaes i Orme-Gaarden?

Saa vidt er det da endelig kommet, at Tryk-
ningen af begge Krøniker kunde, i Kjørgen saa-
vidt jeg veed, begynde i det Schjultste Trykfecte,
hvis, i vore Døne nderimelig, henfove Eier, dertil
havde forberedt Alt; men nu forholder jeg, paa
egret Ansvar, Været til Nyaar, og hvorfar, er
netop hvad jeg vilde sige.

De til Committeeen indkomne Dindvæg beløbe
sig i Alt til Fide over 11000 Rbdlr. Dfl., og
des Kongelige Selskab for Nærges Vel har kund-
gjort os, at til Samme var indkommet 4000
Rbdlr. Dfl. og 200 Dfl., som staae til vor Han-
dighed. Nu vil Oplaget af 2000 Expl., som
man huffer var, hvad der foreslages, koste omtrent
11000 Rbdlr. Dfl., og vi ses altsaa fatte i Stand
til at betjene haade Trykningen og den nødvendige
Indbinding.

Men, saavidt som Noget er bedre end Intet,
og derte Noget langs mere, end Mange havde
ventet, saavidt maa man ogsaa ved næstes Efter-
tanke sørge: hvad er 2000 Expl. af en Fælle-
Bog til tvende Alger, at sige, hvis der Andet
eller vaagner nogen livlig Høftommelse af Ka-
drene, thi i modst Fald er selv det mindste Katal
overflødig!

Dog, lad dem sørge som længst lever, og

luffe Døren som skdt gaac ud! Vi vil jo ikke indfrante Vennekærligheden; vi luffe Døren enten for bedre Overtælliser eller nye Opdrag, vi vil kun luffe Dør og Dine op, ifald vi kan, og lystes det, da vilde selv det sidste Opdrag med Tiden werde utilstrækkelig, og da vil et nyt, naar det kaldes, komme af sig selv.

Altså, dette Noget er virkelig meget bedre end Intet, naar det, vel at mærke, ei formindstes, men kommer ganske menig Mand til Gode. Hvarledes det bedste kan ske, er et Spørgsmaal vi godt kan behøve at være Mænge om at besvare, men at det bør ske, er 2000 Expl. er det Mindste vi kan tænke menig Mand i Danne-mark og Norge, naar det Hele skal være Andet end Bløddørst, og at her, ved menig Mand maa ene forskæde dem, der ikke høre til hvad man i Løse-Verdenen kalder Publicum, det synes mig er indlysende.

Deraf følger imidlertid, at Publicum saarer Intet, og dog har det formodes, at de fleste, som besvarede Barket i Jolles Hundet, sætte nogen Pris paa selv at eie det. Det bedste Raad havde udenrind været, i Tiden at aabne en Subskription paa Barket i en anden Aagaa, thi derud havde man vel allerede fikket Jolles-Udgaaven med alle Styver: Hænderes Angæ, derud kunde enhver, som vilde, fikket sig Bøgerne i en for os mere passende Skikkelse, ei alene i Hensende til Tryk og Format, men ogsaa til Indhold, da mange et Vink, og mangen Anmærkning, som i Jolles-Udgaaven vilde være ubeant, sandt der sit rette Sted.

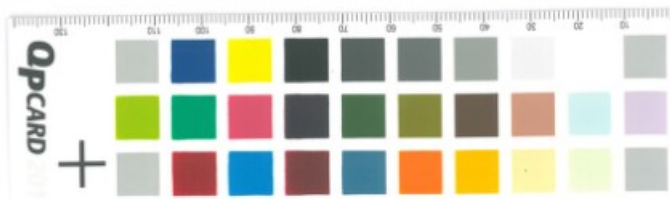
Det er nu imidlertid ikke skeet, fordi den Tænke først rigtig er faldet mig ind, og nu er det forsaavidt begæret, at naar Jolles-Udgaaven gives i Trykken, maa man vide, om der ved tillige skal sørges for andre Løst, og til at erfare Bedkommendes Mening herom, er Tiden for kuop. Der er da, men jeg, kun eet Raad at gribe til for Dieblirket, nemlig at lade trykke 3000 Expl. af Jolles-Udgaaven, og bestemme det ene Tusinde til offentlig Salg, og herfor maa jeg stemme, naaget følgen bliver, at Halvdelen af Barket medtages mere end Halvdelen af Penge-Summen vi har; thi jeg sutter skalesed, at ønsker man Barket fuldende, da sætter man os ogsaa, ved at lade den første Halvpart, i Staud til at leve den

anden, og vil man ikke have det Første, taber man Intet ved at undvære det Sidste.

Om nu Comiteen tar og vil være af denne Mening, ved jeg ikke beslæmt, men beslæmt ved jeg, haade at Nordens Kroniker, naar de udkomme, bør være at Isaac tilkæbe, og at der var Bedst, naar Eligt kunde ske, uden at der var Begyndelsen vovedes hvad Slutningen har guldig Forbring paa. Da jeg nu tillige ved, at vi have det godvillige Hjen at talke for Hals-parten af den indkomne Sum, at Sælland udenfor Voldene har taget sig Sagen let, og at hvad der, naar man undtager Maje-staten, og — Studenten er med deves Jærnlige, er givet inden Voldene, maa man stamme sig ved at norve; saa tager jeg mig den Frihed, at gjøre følgende Erørgemaal.

Har man i Sælland glemt hvor Feire laar, og hvor Noetilde Rod, hvor Dan erbroges, hvor Skjold har straalet, hvor Nolf har skrentet? Er her Ingen, som end kan mindes, hvor Signes Hse og Krøbe Fæde: Godes Styg haver hjemme, hvor Valdemareerne har dugget, hvor Absalon var Bisop og Særø Klerk, og af hvad Rod de begge randt! Har Sælland glemt sig selv, og skal en Sællandsfar, som jeg jo er, nu tage Særø Kride og skrive med store Bogstaver, paa Mindes Stenene om vore Fædre, at det var kun i gamle Dage, at Dannemarks Hjerte slog og Næderes Malet hang i Fyr af Søllands Dage, at nu er Dagen brændt, og Hjerter kaldt, og fuglen død, og Sælland kun et lumpigt Jæ-Land, at nu er det ei længer de Herede, uden Kirke-Bisopperne som leve paa Kirke-Gaarden, hve saa hardt, at de end ikke ved Fæderens Naf kan sproagte!! Er her Ingen, som tog sig Tid, for at komme des bedre!

Hvendes spørger jeg: er Danmarks Hoved-Stat nu blevet til en Hjelpe-Red, et Kammer-Huus og et Mad-Stak? er Adel-Gaden blevet en Deer-Madens Gang? sant Adel-Huus i Alunds i Niabing-Havn, og adslagede i den store Næb: end den gamle By, som Krænken gav Konge Berg og Adels-Drev og Studie-Gaard! Vil Træerne i Kongens Have ei længer vide af, at Noden bæver dem? Vil Hundes-Kirke staa paa Hovedet, og Konfessorium paa Spidsen? Er alle deres Tænd

luffe Døren som skdt gaac ud! Vi vil jo ikke indfrante Venfælskeden; vi luffe Døren enten for bedre Overtættelse eller nye Opbyg, vi vil kun luffe Dør og Dine op, ifald vi kan, og lystes det, da vilde selv det sidste Opbyg med Tiden werde utilfræffelig, og da vil et nyt, naar det kaldes, komme af sig selv.

Altså, dette Noget er virkelig meget bedre end Intet, naar det, vel at mærke, ei formindskes, men kommer ganske menig Mand til Gode. Hvarledes det bedste kan ske, er et Spørgsmaal vi godt kan behøve at være Mænge om at behøve, men at det bør ske, er 2000 Expl. er det Mindste vi kan tænke menig Mand i Danne-mark og Norge, naar det Hele skal være Andet end Blånødder, og at her, ved menig Mand maa ene forstaa dem, der ikke høre til hvad man i Løse-Verdenen kalder Publicum, det synes mig er indlysende.

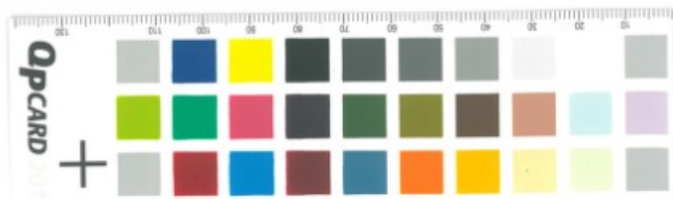
Deraf følger imidlertid, at Publicum faaer Intet, og dog har det formodes, at de fleste, som besørge Verket i Høllens Hænder, sætte nogen Pris paa selv at eie det. Der bedste Raad havde udenrind været, i Tiden at aabne en Subskription paa Verket i en anden Aagang, thi derved havde man vel allerede fikket Høllens-Udgaaven med alle Stryk: Hænderes Anges, derved kunde enhver, som vilde, fikket sig Bøgerne i en for os mere passende Stikkelse, ei alene i Hensende til Tryk og Format, men ogsaa til Indhold, da mange et Vink, og mangen Anmærkning, som i Høllens-Udgaaven vilde være ilde anseet, sands der sit rette Sted. Det er nu imidlertid ikke skeet, fordi den Tænke først noelig er falder mig ind, og nu er det forsaavidt begaet, at naar Høllens-Udgaaven gives i Trykken, maa man vide, om der ved tillige skal sørges for andre Løstere, og til at erfare Vedkommendes Mening herom, er Tiden for kuop. Der er da, men jeg, kun eet Raad at gribe til for Dieblirket, nemlig at lade trykke 3000 Expl. af Høllens-Udgaaven, og bestemme det ene Tusinde til offentlig Salg, og herfor maa jeg stemme, naaget Høllens bliver, at Halvdelen af Verket medtages mere end Halvdelen af Penge-Summen vi har; thi jeg sutter skaledes, at ønsker man Verket fuldende, da sætter man os ogsaa, ved at lade den første Halvpart, i Staud til at leve den

anden, og vil man ikke have det Første, taber man Intet ved at undvære det Sidste.

Om nu Committéen tar og vil være af denne Mening, ved jeg ikke beslæmt, men beslæmt ved jeg, haade at Nordens Kroniker, naar de udkomme, bør være af saac tilkæbs, og at der var Bedst, naar Eligt kunde ske, uden at der var Begyndelsen vededes hvad Slutningen har guldig Forbring paa. Da jeg nu tillige ved, at vi have det godvillige Hjen at talke for Hals-parten af den indkomne Sum, at Sælland udenfor Voldene har taget sig Sagen let, og at hvad der, naar man undtager Majeftaten, og — Studenten er med deres Jærnlige, er givet inden Voldene, maa man stamme sig ved at nover; saa tager jeg mig den Frihed, at gjøre følgende Forøgemaal.

Har man i Sælland glemt hvor Feire laar, og hvor Noetilde fød, hvor Dan erbroges, hvor Skjold har straalet, hvor Nolf har skrent? Er her Ingen, som end kan mindes, hvor Signes Hæ og Frøde Fæde: Godes Stryk haver hjemme, hvor Valdemareerne har dugget, hvor Absalon var Bisop og Stryk Kerk, og af hvad Ned de begge randt! Har Sælland glemt sig selv, og skal en Sællandsfar, som jeg jo er, nu tage Stryk Kride og skrive med store Bogstaver, paa Mindes Stenene om vore Fædre, at det var kun i gamle Dage, at Dannemarks Hjerte slog og Moders Malet hang i Fyr af Søllands Dage, at nu er Dagen brant, og Hjerter kaldt, og fugten død, og Sælland kun et jumpigt Jæ-Land, at nu er det ei længer de Fæderne, uden Kirke-Bisopperne som leve paa Kirke-Gaarden, hve saa hardt, at de end ikke ved Fæderens Naf kan sproagte!! Er her Ingen, som tog sig Tid, for at komme des bedre!

Hvendes spørger jeg: er Danmarks Hoved-Stad nu blevet til en Hælle-Red, et Krammer-Huus og et Mod-Stad? er Adel-Gaden blevet en Veer-Madens Gang? sant Hælle-Huus i Hænde i Niabing-Havn, og adslagede i den store Hæde: end den gamle By, som Krænken gav Konge Berg og Adels-Drev og Studie-Gaard! Vil Trærne i Kongens Have ei længer vide af, at Høden bæver dem? Vil Hænde-Kirke staa paa Hovedet, og Konfessorium paa Spidsen? Er alle deres Hænder

reist af Dne, som ærlig sagde deres Skærv i Foget med: i Nordens Hæite: Sag!

Naalædes kunde jeg gerne blive ved, og gjøre det ene Spørgsmaal gelere end det andet, men det maa være nok at samle Alt i det ene Spørgsmaal: har Nordens Krønike forfaldt af Svæld og Røbenlawn, at henviser, som en Etodder til fattig-Besætt, naar den stikker sin Træng, eller troster man sig der til at sige, at den misgæbles under min Haand, eller vil man kanske berøse sit Had til min Inzulerance, ved, for min Skyld, at foragte de ærværdige Krøniker!

Saa spørger jeg, og vilde troe mig dertil noksom befalet, som Dansk, om end den æfentlige Menning, det i to Aar har stræet sig, var forrettet andet ligesaa usynlig, som den har været det Modfætte, men nu maa man jo indrømme, at jeg er det dobbelt, og er det gavnligt, at Barket fremmes, da si jeg endogaa ned dertil.

Mangen god Dag og lang udflugt Aften har jeg tænkt og prøvet paa hvad Efterslægten skal sande var ikke saa let, som mange kanske nu indvilde sig, og jo mere jeg gik frem, desto mere maatte jeg tilbage, saa jeg kan ikke sienne rettere, end at al den Tid, mens Krønikerne troffet, maa jeg endnu omtrent blive siddende ved dem, hvis Barket ei skal gaae i Staae, eller dog, hvad det jo ikke maa, komme stettere fra min Haand, end Haanden, med Guds Hjælp, formaar at uderde det. Nu er det søgtes ikke meer end billigt, at jeg over Hæbrene og deres Talsmand stemmer mig selv, men vil ogsaa alle andre stemme mig, da gaar det ikke an, thi jeg er, som man vil har hørt, en gammel Capellan, der holdes kun ved Saab llyve, og jeg er, hvad jeg ikke behøver at sminne mig ved, da jeg er det med Væren, som mitie Hæder, en fattig Mand. Altsaa, det var ubilligt, om man fordræde af mig, hvad Ingen kan gjøre, det er billigt, synes mig, om man end var tilfreds, jeg laar i Jorden, at man dog lader mig leve, til Barket er færdigt. Af det forrige ser man, at der er Meget, og ikke for Meget til Dagerne selv, men Inter til mig, og det er da en tvungen Sag, at jeg siger det høit, og spørger mig, for, og tier ei med, at uagter det skal Meget til; for jeg glemmer Krønikerne over mig selv, saa kan det dog lettelig hvide sig, at bliver man

ved at forglemme mig reent, jeg da nøddes til, at komme mig selv ihu, og lade Barket ligge eller gaae som det kan. Vil Ingen kalde dette nødvendige Forord et Tigger-Brev, da maa jeg anmærke, at han tager fejl, af Mangel paa Fortrolighed med Moders-Naalet, og vil ydermere tilføie, at baade Krønikers og mine Tigger-Breve ere hilsede til vor Herre, men Krøniken mener jeg er Guld, og Arbejderen sin Løn værd!

Altsaa, til Nyaars, vil Gud, begynder i al Fald Erklæringen af vore Fædres Efters-Male: af Danmarks og Norges fyr hundrede Aar gamle, og saavel i vore Dage som i Middel-Alderen maagelose Krøniker paa Dansk, og Haluden af Dage kan, med Guds Hjælp, blive færdig ad Aar, naar Leen leger, og Bugget blegner i Danmarks Bana. Hvem der ved denne Leilighed vil kenne sit Efters-Male til Fædrene, og hienke sig Del i Danmarks Aev, han mindes endnu i det gamle Aar sin gamle Guld, saa Krøniken ei skal udbære hans Løn, og gaae ham ferbi, naar Nyaars-Gaverne deles! Etakker Gud og hellig Aften! der er for Ingen af os Tid at spille, og tage Fædrene Ders, hvad havde da vi!

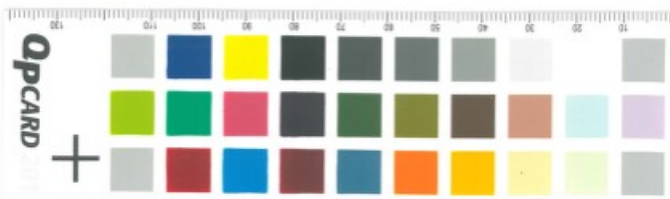
Tiende i Christ-Naaend 1817.

Diui

N. F. S. Grundtvig.

Europæ-Geographie og Hydrographie.

Hans Majestæt har havt den Naade at flenke mig det Kønne Kort over Europas Værgsleider og Fleder, udgivet af General-Varon Sæverus. For at vise min Taknemshed for denne kongelige Gave, saareksom for den høie Velunderskunnige Opmærksomhed for mine geographiske Arbejder, der saa uventet serkaffede mig denne Hæfte og Værd, i reofter jeg dette Kort 4 Døgn-dage Kl. 2-3 i min Værels Jærreagade No. 144. Timen efter foredrager jeg en historisk Overblik over mine Værelsbæstær af simplifere Landforts-regningen; saa den kunde blive en Gienstand for de simplifere Eftær, og, om mueligt, at opfinde sandanne Constructioner for Grædsstetter, at de

reist af Dne, som ærlig sagde deres Skærv i Foget med: i Nordens Hæite: Sag!

Naalends kunde jeg gjerne blive ved, og gjøre det ene Spørgsmaal gelere end det andet, men det maa vare nok at samle Alt i det ene Spørgsmaal: har Nordens Krønike forspjldt af Søland og Riebeln, at henviser, som en Etodder til fattig: Væsenet, naar den stikker sin Træng, eller troster man sig der til at sige, at den misgæbendes under min Haand, eller vil man kanske berøse sig Had til min Inuiterance, ved, for min Skyld, at forsaate de ærværdige Krøniker!

Saa spørger jeg, og vilde troe mig dertil noksom befalet, som Dansk, om end den æffnligste Menning, det i to Aar har stræet sig, var forrettet andet ligesaa ugnifig, som den har været det Modfætte, men nu maa man jo indrømme, at jeg er det dobbelt, og er det gavnligt, at Barket fremmes, da si jeg endogaa ned dertil.

Mangen god Dag og lang udflugt Aften har jeg tænkt og prøvet paa hvad Efterslægten skal sande var ikke saa let, som mange kanske nu indvilde sig, og jo mere jeg gik frem, destoere maatte jeg tilbage, saa jeg kan ikke Riemne rettere, end at al den Tid, mens Krønikerne troffet, maa jeg endnu omtrent blive stidende ved dem, hvis Barket ei skal gaae i Etaae, eller dog, hvad det jo ikke maa, komme stettere fra min Haand, end Haanden, med Gud's Hjælp, formaar at uderde det. Nu er det søgtes ikke meer end billigt, at jeg over Hæbrene og deres Talsmand stemmer mig selv, men vil ogsaa alle andre stemme mig, da gaar det ikke an, thi jeg er, som man vil har hørt, en gammel Kapellan, der holdes kun ved Saad llyve, og jeg er, hvad jeg ikke behøver at skamme mig ved, da jeg er det med Væren, som mitie Hæder, en fattig Mand. Altsaa, det var ubilligt, om man fordræde af mig, hvad Ingen kan gjøre, det er billigt, synes mig, om man end var tilfreds, jeg laae i Jorden, at man dog lader mig leve, til Barket er færdigt. Af det forrige ser man, at der er Meget, og ikke for Meget til Bøgerne selv, men Inter til mig, og det er da en tvungen Sag, at jeg siger det høit, og spørger mig, for, og tier ei med, at uagter det skal Meget til; for jeg glemmer Krønikerne over mig selv, saa kan det dog lettelig hvide sig, at bliver man

ved at sorgfemme mig reent, jeg da nøddes til, at komme mig selv ihu, og lade Barket ligge eller gaae som det kan. Vil Ingen kalde dette nødvendige Forord et Tigger: Brev, da maa jeg anmærke, at han tager Hæit, af Mangel paa Fortrolighed med Nordens: Naalet, og vil ydermere tilføie, at baade Krønifens og mine Tigger: Breve ere skilte til vor Herre, men Krønifens mener jeg er Guld, og Arbeidens sin Løn værd!

Altsaa, til Nyaars, vil Gud, begynder i al Gald Erklæringen af vore Fædres: Efters: Møle: af Danemarks og Norges fyr hundrede Aar gamle, og saavel i vore Dage som i Middel: Alderen maalese Krøniker paa Dansk, og Haluden af Dage kan, med Guds Hjælp, blive færdig ad Aar, naar Leen leger, og Baggat blegner i Danmarks Bana. Hvem der ved denne Leilighed vil kenne sit Efters: Møle til Fædrenes, og hiemle sig Del i Danemarks Aev, han mindes endnu i det gamle Aar sin gamle Guld, saa Krønifens ei skal udbære hans Løn, og gaae ham ferbi, naar Nyaars: Gaverne deles! Etakker Gud og hellig Aften! der er for Ingen af os Tid at spille, og tage Hædere Ders, hvad havde da vi!

Tiende i Christ: Naaned 1817.

Dini

N. F. S. Grundtvig.

Europas: Drogaphie og Hydrographie.

Dans: Majestæt har havt den Naade at skenke mig det skønne Kort over Europas: Drogaphie og Hæder, udgivet af General: Baron Sævier. For at vise min Taknemshed for denne kongelige Gave, saareffom for den høie Velunderskunfuge Omærksomhed for mine geographiske Arbeider, der saa uventet serfæffede mig denne Hæffe og Være, i reoffter jeg dette Kort 4 Døversdage Af. 2-3 i min Værels: Jærreagade No. 144. Timen efter foredrager jeg en historisk Overfugt over mine Værels: Hæffes: af simplifere Landfætes regningen; saa den kunde blive en Gienstand for de simplifere Efters, og, om mueligt, at øffinde sandanne Conffructioes for Grædesfætes, at de

